

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 30 maja 1922 r.

o dodatkach za kierownictwo dla cywilnych urzędników państwowych.

Na zasadzie art. 11 ustawy z 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429) zarządza się co następuje:

§ 1. Oprócz uposażenia, ustalonego w art. 2 ustawy z 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429) i oprócz zwrotu wydatków, podlegających likwidacji urzędnikom, kierującym faktycznie składowemi jednostkami administracyjnymi, przewidzianemi w etacie organizacyjnym danej dykasterji, następujący urzędnicy pobierają dodatek funkcyjny za kierownictwo w wysokości:

	miesięcznie marek polskich
A. 1) Prezydent Ministrów.	10.000
2) Minister	5.000
3) Podsekretarz Stanu	3.000
4) Wojewoda.	3.000

mieсяcznie
marek polskich

- 5) Starosta, Komisarz Rządu według decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu . . . od 1.000 do 1.200

B. Niewymienieni wyżej pod A urzędnicy, zajmujący stanowiska kierownicze, a zaliczeni:

- 1) do II lub III stopnia służbowego. 3.000 mk.
- 2) do IV stopnia służbowego. . . . 2.000 „
- 3) do V stopnia służbowego. . . . 1.000 „
- 4) do VI i VII stopnia służbowego. 600 „

Spis stanowisk kierowniczych układa i uzupełnia Prezydent Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Przyznaje i wymierza dodatek za kierownictwo właściwy Minister lub Szef Urzędu Głównego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 2. Urzędnik, pobierający uposażenie wyższe lub niższe od uposażenia przywiązanego do normalnego stopnia służbowego danego kierowniczego stanowiska otrzymuje dodatek za kierownictwo nie podług pobieranego uposażenia, ale podług normalnego stopnia służbowego danego kierowniczego stanowiska.

§ 3. Urzędnik uprawniony do pobierania dodatku za kierownictwo, który dla jakiegokolwiek powodu (np. wskutek choroby, delegacji urzędowej, wyjątkowego urlopu) kierownictwa dłużej, niż przez 4 miesiące faktycznie nie sprawuje, traci po upływie tego czasu od pierwszego dnia najbliższego kalendarzowego miesiąca prawo do pobierania dodatku za kierownictwo, aż do ponownego objęcia czynności kierowniczych;

§ 4. Urzędnik, pełniący zastępczo lub przejściowo czynności, do których przywiązany jest dodatek za kierownictwo, o ile zastępstwo to trwało dłużej, niż sześć tygodni bez przerwy, otrzymuje przywiązany do tych czynności dodatek za kierownictwo za cały czas zastępstwa.

Dodatek za kierownictwo zastępcze wypłaca się miesięcznie zdołu, przyczem okres zastępcy, dłuższy niż dwa tygodnie, liczy się za cały miesiąc, a krótszy, za pół miesiąca.

Jeżeli zastępstwo pełni urzędnik, pobierający już dodatek za kierownictwo z innego tytułu, to za zastępstwo pobiera tylko ewentualną różnicę obu dodatków.

§ 5. Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych, warunków ekonomicznych zmieniać się będzie wysokość dodatku funkcyjnego za kierownictwo, ustalona w § 1 niniejszego rozporządzenia w stosunku, w jakim pozostaje każdorazowy mnożnik dodatku drożyznianego dla miejscowości klasy I do mnożnika 150 (stu pięćdziesięciu).

§ 6. Do wyjaśnienia wątpliwości, powstałych przy stosowaniu przepisów rozporządzenia niniejszego, powołany jest Prezydent Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 czerwca 1922 r.

Rozporządzenia Rady Ministrów z 4 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 97, poz. 638), z 30 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 62, poz. 385) oraz z 6 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 88, poz. 648) tracą moc obowiązującą z dniem 1 czerwca 1922 roku.

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:

Michalski